

CHALUPA

Lucie Vybíralová, 13 let, ZŠ Velká Bíteš, 8. B

Dnes vám představím náš dům – chalupu. Tahle chalupa, je už hodně stará, přečkala i dvě světové války. Žije v ní už sedmá generace naší rodiny. Je to starý dům stavěný z tehdejších dostupných surovin, jako je například kámen, nepálené cihly, pálené cihly, zkrátka stavělo se ze všeho, co bylo po ruce.

V tomto domě vyrostl už můj pradědeček. Dům má sklep, přízemí a půdu. Součástí stavení jsou chlévy, bývalý pokoj mých prarodičů, ze kterého je v dnešní době malá dílna na opravu a výrobu všeho možného. Dvůr, seník, stodola a kůlna, ve které dodnes ukládáme nářadí. Například letos v létě jsem odtud viděla vyběhnout kocoura, kterého honila užovka. No prostě a jednoduše - tenhle dům je plný pokladů, dobrodružství a zábavy. Nikdy nevíte, co kde najdete a co vás tu překvapí. Já jsem takhle jednou šla s bratránkem na půdu potajmu, aby to naše prateta neviděla. Našli jsme po celé půdě porůznu uložených pět truhel!

Když jsme je otevřeli, viděli jsme plno krásných a starých věcí. V jedné jsme našli staré sešity mojí babičky a její sestry. Když jsme si je prohlíželi, žasli jsme nad tehdejší úpravou sešitů. Ani jen jediný poškozený list, ani jeden pokreslený a počmáraný a už vůbec žádná vytržená stránka. To dnes je vše skoro naopak, nemyslíte?

V další truhle se ukrývaly zarámované obrazy. Každý rám zdobily srnčí parůžky. Tyto obrazy jsem milovala už jako malá, jeden dokonce hrál. Každý večer, když jsem spala u babičky, mě babička uspávala tím, že mi pustila hrací obraz. Po nějaké době je však babička uložila na půdu. Na obrazech jsou namalovány lovecké motivy. Obrazy namaloval pradědečkův hluchoněmý strýc.

Další truhlu jsme se ze začátku báli otevřít. Vždyť byla celá zaprášená, poškrábaná a pokrývala ji spousta pavučin. Bylo nám jasné, že dlouho před námi do této truhly nikdo nenahlédl. Nakonec jsme sebrali odvalu a otevřeli ji. Naše odvalu se vyplatila. Našli jsme dvě panenky. Obě byly dost děsivé, jedna neměla oči a ta druhá je měla vsloup. Nakonec jsme je trochu očistili a zjistili, že pod vrstvou prachu jsou nádherné. Tedy až na ty oči. Obě panenky jsou blondýnky, jedna je vyrobená z porcelánu. Tak šli jsme zkoumat dál.

Třetí truhla měla zámek. Nešla nám odemknout. Až po chvíli nás napadlo, že by nemusela být zamknutá. Byla to pravda. Podle toho, co jsme našli v truhle, jsme usoudili, že mohla

patřit nějakému mužskému předkovi. Bylo v ní spousta knih, i fotografie. Ty byly podle nás celkem vtipné. Proč? Protože tehdy se nosily ty vtipné knírky. Po dlouhém smíchu jsme pokračovali v prohrabování. A co jsme nenašli? Dvě pečetidla, jedno si vzal bratránek a to druhé já. Potom zvláštní odznak s vyrytým písmenem F, tak jsme usoudili, že jeho majitel se jmenoval František. A poté, co jsme se prohrabovali dál, se to potvrdilo. Našli jsme svatební ohlášení o tom, že chtějí vstoupit do svazku manželského pan František a slečna Malcová. Příjmení Františka si už nepamatuji ani jméno slečny Malcové, ale to určitě nevádí. Na naše pátrání už nám nezbývalo moc času, rodiče nás volali, že už za chvíli pojedeme domů.

Tak jsme rychle pádili otevřít další z truhel, protože jsme byli hodně napnutí co najdeme a jestli to trumfne to, co jsme dosud viděli. Co myslíte, trumfne to ta poslední truhla? Kdo říká, že ano, tak se mýlí. Byly zde jen kousky látky a nějaké ty tabletky proti molům. Tak jsme šli celý smutní dolů a jeli jsme domů. Cestou nám rodiče prozradili, že je ještě jedna truhla ve stodole. Ukryli si ji tam před druhou světovou válkou známí mých prarodičů. Čekal je koncentrační tábor, jenom proto, že byli židé. Na rozdíl od spousty jiných měli to štěstí, že přežili. A dodnes žijí jejich potomci v Kalifornii v USA. Bydlí tam i moje teta Lila. Asi se jí budu muset zeptat, co truhla může skrývat. Jen jestli si to ve svých devadesáti letech bude pamatovat.

